

noget, at vi vedtager denne eller hin Lovbestemmelse, for den bliver omgaaet, saa kunde man ogsaa ophæve Straffeloven, thi vi ved alle, at til Trods for Straffeloven sker der stadig Forbrydelser, og til Trods for Bedrageriparagrafferne er der mange dygtige Mennesker i Samfundet, som omgaaer dem paa en saadan Maade, at de end ikke bliver straffet. Ikke desto mindre maa man holde fast paa, at det har sin Betydning i et Samfund, at Lovgivningsmagten slaar visse Normer fast, opstiller visse ledende Principper og i dette Tilfælde siger: En Mand, som er Bankdirektør, som har den ledende Stilling i Banken, hvis hele Virksomhed falder sammen med Banken, som er identisk med Banken, maa ikke samtidig sidde og dominere i en Trediedel af det danske Erhvervsliv, thi derved kommer man ind i usunde Tilstande og en Udvikling, som man har set i sin Blomst føre til Fordærv ovre i Amerika. For mit eget personlige Vedkommende har jeg ment, at man i saa Henseende burde gøre den beskednest mulige Begyndelse, fordi Danmark er et lille Land, og Personerne er faa. — Medens jeg er ganske enig med Flertallet i, at en Bankdirektør ikke bør kunne blive Bestyrelsesmedlem i noget Aktieselskab, vedkommende Bank finacierer, er det noget andet med Spørgsmaalet om at være Medlem af Bankraadet. Der kommer mere de Betragtninger til Gyldighed, som det ærede Medlem fra Nyborg (Birch) gjorde gældende: Banken skal helst have Forretningsmænd siddende i Bankraadet, og Personmaterialet er rundt omkring i Provinserne — altsaa naar Talen er om Provinsbankerne — ikke altid stort; og det kan maaske volde sine praktiske Vanskeligheder at etablere en saadan Regel som den, Flertallet har foreslaaet under Nr. 7. At man bør komme til at adskille Banker fuldstændig fra Erhvervsforetagender er min bestemte Mening, men jeg synes dog, at noget allerede vilde være vundet, hvis Ændringsforslaget under Nr. 7 med det Underændringsforslag, som er stillet under Nr. 8, blev vedtaget.

Jeg vender mig dernæst til Sparekasselovforslaget. Jeg har — jeg skal ikke komme vidtløftigt ind paa det — Gang paa Gang udtalt mig for, at man saa vidt muligt gjorde en begrebsmæssig korrekt Sondring mellem Sparekasser og Banker. Man kan imidlertid ikke være blind for, at den praktiske Udvikling, den faktiske Udvikling er gaaet i modsat Retning og har udslettet Skellet mellem disse to Slags Pengeinstitutter, og det vilde vel ikke ret

vel være muligt at rede dem saaledes ud fra hinanden, at man kunde etablere den begrebsmæssige korrekte Forskel mellem disse to Institutter. Ogsaa af den Grund kan jeg ikke følge det ærede Mindretal i Ændringsforslagene under Nr. 4 til Banklovforslaget. Men paa den anden Side bør Lovgivningsmagten ikke gaa videre i at udslette Forskellen. Derfor maa jeg hævde, at det korrekte er dog det at stille Sparekasserne som de Institutter, der ikke har at gøre med Veksler. Man kan nok sige, at Vekselformen er en Laaneform som enhver anden, men det bør ikke være Lovgivningsmagtens Mening at etablere noget saadant. Det særlige Papir, som kaldes Veksel, skulde ikke være Laanepapir, men et Forretningspapir, knyttet i Ordets intimeste Forstand til Handelen. Disse Veksler, der stadig, som det hedder med et bankmæssigt Udtryk: omsættes, prolongeres, som er en Form for rene Laan, bagved hvilke der ikke ligger Forretning, disse Rytterveksler har meget ringe Værdi selv for Banker og bør være af det onde for Sparekasser at beskæftige sig med. Og naar man saa endelig vil give Sparekasser Lov til at diskontere Veksler, synes jeg ikke, det er konsekvent at følge den Regel, som Flertallet har opstillet, at Sparekasser nok maa diskontere Veksler, med andre Ord nok maa købe dem, men ikke afhænde dem videre, thi jeg ved ikke, hvorfor de ikke maa rediskontere en Veksel, naar de skal bruge rede Penge. Ofte vil Rediskontering af en Veksel, hvis denne virkelig duer noget, er en Veksel i Ordets egentlige Forstand, være den allerletteste Maade for Sparekasserne at faa rejst Penge paa. Det synes mig som Følge deraf at være en højst besynderlig, inkonsekvent og ulogisk Bestemmelse. Det rette turde være at forbeholde Veksselforretninger for Bankerne. Egentlig var jeg ogsaa mest tilbøjelig til at lade det samme gælde med Hensyn til Checks. Jeg maa mene, at det er en Slags Begrebsforvirring — jeg kunde fristes til at sige Førfalskning af selve Sparekassebogen og Bankbogen — at give Tilladelse til, at der paa den udstedes Checks. Hvad vil det i Grunden sige? Ja, særlig naar vi gaar saa vidt som til det, vi her har slaaet os til Ro med, at der paa hver enkelt Side af Bogen udtrykkeligt staar, at Uddrag kan ske ved Checks, er vi virkelig helt borte fra det Begreb, som Bankbøger og Sparekassebøger skulde danne. Det vil sige, at man tillader en Bank- eller Sparekassebog, hvor der paa hver eneste Side staar, at det ikke er nogen Bank- eller Sparekassebog. Saa